

РЕШЕНИЕ

№ 23282

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7403** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. Р./ Е. П., гражданин на Република А., [дата на раждане] в [населено място], Република А., против отказ за издаване на виза от 03.07.2024г., издаден от първи секретар, завеждащ консулската служба (ЗКС) в Посолството на Република България в [населено място], Република А..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен. Конкретно се сочи, че е немотивиран и постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и при неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят твърди, че посоченото правно основание не се подкрепя от изложеното фактическо такова. Твърди, че при подаването на заявлението за издаване на исканата виза е декларирал адрес, на който съпругата му има пожизнено право на ползване върху имота, поради което остава неизяснено, кой е посоченият в отказа домакин, който не познава апликанта и съпругата му. Посочено е разминаване между правното основание, посочено в текста на отказа на български език и на английски език. Изложени са доводи за нарушение на правото му на личен и семеен живот по чл.8, § 1 от ЕКПЧ, поради което е лишен от възможността да се събере със съпругата си на територията на Република България. Ангажира писмени и гласни доказателства. Моли съда да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението му. Претендира

разноски съгласно представен списък.

Отвeтникът - завеждащият консулската служба (ЗКС) в Посолството на Република България в [населено място], Република А. Чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, счита същата за неоснователна. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ и моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд, С. – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза ТІА 24000076V от 27.05.2024г. Е. Р./ Е. П., гражданин на Република А., подадено в Посолството на Република България в Тиратна, Република А., е поискал издаване на виза за многократно влизане с цел - посещение на роднини или приятели. Посочено е, че е омъжен за С. Й. П. – българка. В представеното по настоящото дело копие на заявление (което е поставило началото на производството по издаване на виза), не е посочено от кого се поемат разходите на лицето за пътуване и издръжката му по време на престоя в България, но е посочено, че е осигурено настаняване. На първата страница на заявлението е отбелязано “GRATIS – съпруг bg. гр.” От апликанта във формуляра не е посочен исканият вид виза, но е посочена предвидена дата на пристигане в Република България – септември и предвидена дата на отпътуване от Република България – февруари. В графа 31. - за име на канещото лице в Република България, хотела или място на настаняване е посочено – Р..

Към заявлението са приложени: копие на паспорта на апликанта; удостоверение за сключен граждански брак № 00202400115, издадено въз основа на акт за сключен в А. на 10.11.2023 г. граждански брак; копие на лична карта №[ЕИК], издадена на 09.05.2022 г. от МВР – П., на името на С. Й. П., копие от международен паспорт №[ЕИК], издаден на 29.10.2020г. на С. Й. П., удостоверение за постоянен адрес изх. № АОУ-469/27.03.2024г. на С. Й. П. в [населено място], [община], област П., [улица]; банково потвърждение и извлечения от банкова сметка на жалбоподателя Е. П.; нотариално заверена декларация съгласно §1т.20 (б) от ДР на ЗЧРБ от С. Й. П., че предоставя адрес на пребиваване на Е. Байрами П. в собствения ѝ имот в [населено място], [улица]; нотариално заверена декларация от С. Й. П., че ще осигурява подслон и издръжка на Е. Байрами П. за времето, през което ще пребивава в Република България на адрес [населено място], [улица]; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 51, рег. № 1109, дело № 49 от 2009г., с който Й. Славово Р. продава на внука си Й. В. П. поземлен имот с построените в него сгради, като запазва за себе си и за дъщеря си С. Й. П. правото на пожизнено и безвъзмездно ползване, на двамата заедно и за всеки един от тях поотделно, върху първия етаж от продаваната двуетажна жилищна сграда; нотариално заверена декларация от Е. Байрами П. и С. Й. П., че са сключили граждански брак на 10.11.2023г. в [населено място], А.; застрахователна полица; свидетелство за съдимост изх. № 15 от 15.04.2024г. от Министерството на правосъдието на Република А., Главна дирекция “Затвори”, че Е. П. (Байрами) не е осъждан.

На 03.07.2024г. от отивника е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартизиран формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: “лицето не доказва

достоверно целта на заявеното пребиваване. Домакинът не познава апликанта и съпругата му и не е съгласна да бъдат регистрирани на нейния адрес”. Като правно основание за отказа за виза във формуляра, в частта на английски език е посочен чл. 10, ал., т.11 от ЗЧРБ.

По искане на ответника в хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС е поискано цялостно заверено копие на административната преписка от съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза на Е. Р./ Е. П.,

Получен е отговор от ДАНС с рег. № М-11961/08.08.2024г., в който е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция “Национална сигурност”- П., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност.

С писмена молба от 12.08.2024 от дирекция “Миграция” са представени и са приети като доказателства по делото: писмо УРИ 5377р-1688-11.06.2024г. от началник група “Миграция” – ОДМВР С. З. до директора на дирекция “Миграция” - С., в което го уведомяват, че на основание чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ дават отрицателно становище по искането за виза ТИА 24000076V от 27.05.2024г. от посолството в Т.; докладна записка УРИ 5377р-1681-10.06.2024г., според която в проведен на 10.06. 2024г. телефонен разговор с Ю. М. Б. с постоянен адрес в [населено място], [община] баня, е заявила, че внучката ѝ А. А. Х. е женена за албанец и живеят в Германия, но категорично е заявила, че не познава Е. П. и съпругата ми С. П., че не знае нищо за тях и няма да живеят при нея, поради което е предложено на основание чл. 10, ал.1, т.17 от ЧРБ визата да бъде отказана, тъй като не е ясна целта на заявеното пребиваване.

В хода на съдебното производство е представен препис-извлечение от акт за смърт на бащата на съпругата на жалбоподателя Й. С. Р. от 22.11.2023г. във връзка с доказване на факта, че С. П. остава единствен титуляр на правото на ползване на първия етаж от имота в [населено място], [улица].

По искане на жалбоподателя като свидетел е разпитана съпругата му С. Й. П.. От показанията ѝ се установява, че се познават от 2021г., запознали са се по интернет, разговарят на английски език, живели са три месеца заедно и са сключили граждански брак на 10.11.2023г. Виждат се, като тя ходи в А. за три месеца и той идва в България три месеца като турист. На 15.06 са били в Гърция при майка ѝ за 15 дни. За рождения му ден през февруари тя е отишла в А. за един месец. Последно Е. П. е идвал март месец и си е тръгнал на 08.04.2024г. Свидетелката заявява, че със съпруга ѝ искат да се установят в България, защото тя има деца, искат да имат семеен бизнес пицария и да работят. Трябвало да живеят в [населено място] на [улица], където притежава първия етаж на къщата и след смъртта на баща ѝ пожизнено има право да живее там. Заявява, че на адреса не са идвали от дирекция „Миграция“, не са се обаждали по телефона и не са я питали нищо, нито нея, нито сина ѝ. Свидетелката заявява, че познава лице с име Ю. Б., позната е на свекърва ѝ, но тя не живее в [населено място], а в А..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена на 11.07.2024г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК, след получаване

отказа за издаване на виза на 03.07.2024г. и срещу подлежащ на оспорване административен акт, следователно е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4З ЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателят претендира засягане правото му на личен и семеен живот, закрепено в чл. 8 ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да „претендира“ засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. (л. 76) на министъра на външните работи, изменена със Заповед № 95-00-209/29.03.2024г. на министъра на външните работи и Заповед № 79/21.07.2023ф. на посланика на Република България в [населено място]. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ (Наредбата). Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид “D” за посещение на роднини – съпругата си с цел да получи разрешение за временно пребиваване в страната.

Съгласно чл.9ж, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, като образците на заявленията за издаване на визи се определят с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Изискуемите документи, които се прилагат към заявлението за виза, са уредени в чл.13 - 17 от Наредбата, включително документи, доказващи целта на пътуването, документи за осигурено настаняване или доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването, документи доказващи, че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, валидна медицинска застраховка за пътуване в чужбина, която да покрива целия период на планиран престой или транзитно преминаване с минимален размер на покритие 30 000 евро, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка за всяко транзитно преминаване в размер минимум 50 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута.

В случая, към заявление ТИА 24000076V от 27.05.2024г. г. апликантът е приложил визираните по - горе документи, като от тях се установява, че той ще пребивава на адреса на съпругата си в Република България – [населено място], област П., [улица], където е и нейният постоянен адрес, в имот, за който ѝ е учредено пожизнено и безвъзмездно право на ползване.

Съгласно чл. 30, ал. 2 на Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. В случая от приетите по делото доказателства се установява, че ДАНС не е възразила лицето да получи виза, както и че при извършената проверка не са установени данни албанският гражданин да представлява заплаха за националната сигурност.

От отразеното в докладна записка рег. № докладна записка УРИ 5377р-1681-10.06.2024г. се установява, че отрицателното становище на дирекция "Миграция" е формирано след проведен телефонен разговор на 10.06.2024г. с лице, което не е посочено като домакин на апликанта за виза Ю. М. Б., относно друг адрес в друго населено място – [населено място], [община] баня, който не е посочен никъде в подадените документи. Именно в посочената докладна записка е предложено на основание чл. 10, ал.1, т.17 от ЧРБ визата да бъде отказана, тъй като не е ясна целта на заявеното пребиваване.

Същевременно от свидетелските показания на С. П., съпруга на жалбоподателя, посочен като негов домакин и осигуряващ подслон и издръжка. се установява, че тя не е търсена от дирекция "Миграция", нито са идвали на проверка на адреса, посочен в заявлението за виза и придружаващите го документи в [населено място]. Въпреки възможната заинтересованост на свидетеля, на основание чл. 172 ГПК, вр с чл. 144 АПК. съдът кредитира свидетелските показания, тъй като те се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства, в т.ч. заявлението за виза, нотариално заверените декларации към него, удостоверението за адресната регистрация на С. П. и представения нотариален акт за имота в [населено място].

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, според която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Органът е възприел за недоказани двете предпоставки, като се е позовал на становището на дирекция "Миграция", след извършена проверка на друг адрес и на друго лице, различни от посочените в административната преписка, поради което е достигнал и до погрешния извод, че е налице посоченото основание.

От изложеното следва, че при издаване на оспорения административен акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до неправилно приложение на материалния закон.

В допълнение на изложеното в оспорения отказ и административната преписка по неговото издаване липсва преценка относно това, дали отказът за издаване на виза

няма да засегне непропорционално правната сфера на жалбоподателя и по - конкретно правото му на семеен живот, съобразно чл. 8 ЕКПЧ. Отказът за издаване на виза е издаден и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи - право на личен и семеен живот. По делото са налице доказателства, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка - обстоятелство, което на основание чл. 142, ал. 2 от АПК също е от значение за спазването на материалния закон. Откъсването на Е. П. от семейството за продължителен период от време, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот. Липсата на мотиви в оспорения акт пречатства възможността за преценка от съда на съществуването на основания по чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за допустима намеса в това субективно право.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, но при нарушение на административнопроизводствените правила и при противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на компетентния административен орган с указания за провеждане на административно производство по издаване на дългосрочна виза – виза тип „D“, в хода на което да се проведе нова съгласувателна процедура по чл. 30 от Наредбата на декларирания в заявлението и приложените към него документи адрес и обстоятелства, след което да се прецени наличието на законовите предпоставки за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по подаденото заявление виза TIA 24000076V от 27.05.2024г. Е. Р./ Е. П.. При евентуална преценка за липса на такива предпоставки, отказът следва да се мотивира прецизно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Р./ Е. П., гражданин на Република А., [дата на раждане] в [населено място], Република А., отказ за издаване на виза от 03.07.2024г., издаден от първи секретар, завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Република А..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащия консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Република А. за ново произнасяне по заявление за виза TIA 24000076V от 27.05.2024г. при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия:

